

A woman is seated on an ornate, upholstered chair with a floral pattern. She is wearing a pink and white Victorian-style dress with lace and ruffles. She is also wearing a pearl necklace and white lace gloves. The background is dark and out of focus.

ORCHIDĖJŲ
NAMAI
LUCINDA
RILEY

TYTO ALBA

ORCHIDĖJŲ
NAMAI
LUCINDA
RILEY

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
Aušra Karsokienė

VILNIUS 2012

Norfolkas, Anglija

Kasnakt sapnuoju tą patį sapną. Sakytum, visas mano gyvenimas, švystelėtas į orą, supleišėja į draiskanas... jos sklendžia apvirtusios aukštyn kojom, išvirkščios. Gyvenimo dalys tarsi visos, bet sudėliotos ne ta tvarka, vaizdas suskilęs.

Manoma, kad sapnai kažką sako, – tai, ką slepi nuo savęs.

Aš nieko nuo savęs neslepiu. Kaip norėčiau nuslėpti!

Einu miegoti, užsimiršti. Rasti nors kokią ramybę, nes kiaurą dieną nieko daugiau nedarau, tik klaioju po prisiminimus.

Aš ne beprotė. Nors pastaruoju metu daug mąščiau, kas yra beprotybė. Milijonai žmonių – kiekvienas vis kitoks, kiekvieno unikali DNR, unikali mąstysena – kiekvieno galvoje slypi savitas pasaulio suvokimas. Ir savitas požiūris.

Baigiu padaryti išvadą, kad viskas, ką tikrai žmonės turi bendra, tai tik kaulai ir mėsa, fizinė medžiaga, kurios pavidalu gimėme. Pavyzdžiui, ne kartą girdėjau, kad kiekvienas savaip išgyvena gedulą ir jokia reakcija į netektį nėra neteisinga. Vieni rauda mėnesių mėnesius, net metų metus. Vilki juodai ir sielvartauja. Kitų, regis, netektis niekaip nepaveikia. Jie palaidoja ją. Gyvena visiškai taip pat, kaip iki tol. Lyg nieko nebūtų įvykę.

Nežinau, kokia buvo mano reakcija. Aš neverčiau mėnesių mėnesius. Nežinau, ar išvis verkiau.

Kita vertus, aš nieko nepamiršau. Niekada nepamiršiu.

Kažką girdžiu pirmame aukšte. Turiu keltis ir apsimesti, kad esu pasiruošusi sutikti naują dieną.

Alisija Hovard privairavo savo landroverį prie šaligatvio krašto. Išjungė variklį ir nuožulnia kalvele užkopė prie kotedžo. Žinodama, kad durys iš gatvės pusės niekada nerakinamos, atvėrė jas ir įžengė į vidų.

Prieblandoje tebeskendinčioje svetainėje Alisiją nupurtė šiurpas. Ji apėjo langus ir atitraukė užuolaidas. Purendama sofos pagalvėles, surinko aptiktus tris tuščius kavos puodelius ir nunešė į virtuvę.

Priėjo prie šaldytuvo ir atidarė. Durelėse – vienišas pustuštis pieno butelis. Lentynose indelis jogurto, kurio galiojimo laikas pasibaigęs, kąsnelis sviesto ir ne pirmos jaunystės pomidoras. Uždarė šaldytuvą ir pažiūrėjo duoninę. Įtarimai pasitvirtino – ši buvo tuščia. Alisija atsisėdo prie stalo ir atsiduso. Galvojo apie šiltą, visko pilną savo virtuvę, raminausiai nuteikiančius vakarinės kvapsnius, sklindančius iš „Aga“ orkaitės, žaidžiančių vaikų balsus, skardenantį jų mielą juoką... be kurio jos namai ir visas gyvenimas būtų beprasmis.

Ji ne iki galo suvokė, ką reiškia mintyse iškilusio paveiklo kontrastas su šiuo niūriu kambarėliu. O iš tiesų tai buvo taikli jos jaunesniosios sesers dabartinės egzistencijos metafora: iš Džulijos gyvenimo likę griuvėsiai, širdis perverta skausmo.

Girgždantys mediniai laiptai pasakė, kad ji ateina. Alisija žiūrėjo, kaip sesuo išnyra virtuvės durų angoje, ir kaip visada buvo apakinta jos grožio: pati Alisija buvo šviesiaplaukė ir blyš-

kiaveidė, o Džulija – egzotiško tamsaus gymio. Tankios raudon-medžio spalvos sruogos rėmino dailių bruožų veidą, pastaruoju metu ji numetė svorio, ir tai dar labiau išryškino švytinčias gintarines įkypas akis ir išsišovusius skruostikaulius.

Nors buvo sausas, Džulija vilkėjo nežemiškai, viena iš negausių dabartinių savo eilučių – ryškiai šilku siuvinėtu raudonu kaftanu ir laisvomis juodomis medvilninėmis kelnėmis, slepiančiomis plonas kaip šakaliukai kojas. Alisija pastebėjo, kad Džulijos rankų oda pašiurpusi. Ji atsistojo iš užstalės ir prisitraukusi tylenę seserį jausmingai apkabino.

– Mieloji, – tarė, – tau turbūt šalta. Turėtum nusipirkti šiltesnių drabužių, o gal aš tau atnešiu porą savo džemperių?

– Nieko, nešalta, – atsiliepė Džulija numodama ranka. – Kavos?

– Tai kad pieno beveik nebėra, ką tik buvau atidariusi šaldytuvą.

– Nieko baisaus, aš gersiu juodą.

Džulija priėjo prie kriauklės, pripylė virdulį ir įjungė.

– Na, ir kaip tau klojasi? – paklausė Alisija.

– Gerai, – atsakė Džulija, nuo lentynos imdama du didelius kavos puodelius.

Alisija vyptelėjo. „Gerai“ buvo jau įprastas Džulijos atsakymas.

– Buvai su kuo nors susitikusi šią savaitę?

– Iš tiesų tai ne, – atsakė Džulija.

– Mieloji, ar tikrai nenori vėl pas mus bent kiek pabūti?

– Ačiū, bet sakiau gi – man gerai, – sausai atsiliepė Džulija.

Alisija nusiminusi atsiduso.

– Džulija, prastai atro dai. Dar labiau sulysai. Ar tu išvis valgai?

– Aišku, valgau. Tai nori kavos ar ne?

– Ačiū, ne.

*Vorton Parkas ir Krofordų giminė – mano giminė –
neatskiriamai susiję. Ši buveinė laukia mūsų, šaukia atgal,
reikalauja, kad sugrįžtume. Net mažutė mergytė, gimusi už
tūkstančių mylių, kūdikis, kuris išvis neturėjo gimti,
buvo pašauktas ir išsaugotas šiems namams.*

Lucinda Riley (Liusinda Raili) – britų žurnalistė, aktorė, rašytoja, gyvenanti Didžiojoje Britanijoje, Norfolke, su vyru ir keturiais vaikais. „Orchidėjų namai“ – romanas, iš karto užkariavęs viso pasaulio skaitytojų širdis. Šiuo metu pasaulyje jo parduota daugiau nei milijonas egzempliorių.

.....

Dvi visai nepanašios seserys, Džulija ir Alisija. Neatraizgomai susipynę giminystės ryšiai. Dvarų Anglija ir egzotiškasis Tailandas. Ir fatališka meilės istorija.

Žymi pianistė Džulija Forester po jos šeimą ištikusios katastrofos bando atgauti ramybę savo gimtajame Norfolke, netoli Vorton Parko dvaro. Čia ji praleido vaikystę, čia tebegyvi idiliški prisiminimai apie senelį, aistringą orchidėjų mylėtoją. Tačiau Vorton Parką ką tik paveldėjo Kitas Krofordas – žavus vyriškis, kurio praeityje taip pat būta skaudžių išgyvenimų. Renovuojant dvaro pastatus, į dienos šviesą iškyla kažkieno seniai rašytas dienoraštis, kurį skaitydama Džulijos močiutė ima pasakoti seną meilės istoriją, nuo kurios prasidėjo Vorton Parko nuosmukis. Džulija pasineria į praeitį, į Olivijos ir Hario Krofordų gyvenimą. Šios jaunos poros istorija perkelia mus į Antrojo pasaulinio karo laikus, nubloškia į Tailandą, ir pasirodo, kad netvirta jų santuoka nulėmė būsimų kartų, taip pat ir Džulijos, likimą ir laimę...

„Orchidėjų namai“ – aistringas ir romantiškas pasakojimas apie kelių giminės kartų istoriją, apie visa nugalinčią meilę, visą amžių trunkančią nuoskaudą, kaltę ir atleidimą.

www.tytoalba.lt